Quaresma - Cinquè diumenge

Per DavidG el dl., 28/03/2022 - 00:00

Is 43,16-21
Fl 3,8-14
Jn 8,1-11

Vint-i-nou de gener del 2022. Sala de plens de l'Ajuntament de Manresa. Les autoritats més prominents del país són a la taula presidencial per a obrir l'Any Ignasià. En el fluir del protocol, l'alcalde, Marc Aloi, anuncia que el president de la Generalitat, Pere Aragonès, posarà la primera signatura al llibre d'honor. El president s'hi disposa i comença a escriure. Està cinc minuts escrivint unes paraules que acabarà llegint en veu alta. Mentre feia anar la ploma estilogràfica tothom mantenia un silenci expectant. Els presents sabien que aquelles paraules donaven pas a un any ple d'esdeveniments per a la ciutat.

Festa de les Tendes, any 27, Temple de Jerusalem. Jesús també escriu a terra unes paraules que marquen un abans i un després. No és un gest fet d'esma. No es tracta d'una fugida cap endins o cap a baix, sota la pressió dels qui l'interpel·len. Després de posar-se dempeus i de dir: "*Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres",* el Mestre es torna a ajupir i continua escrivint a terra la seva resposta a una pregunta: " *i vos, què dieu?*". La pregunta venia dels escribes i fariseus tot portant davant Jesús una dona, que havia estat sorpresa en adulteri.

La llei escrita en el cor de pedra dels acusadors era una llei impossible d'acomplir per als homes i dones de cor de carn, creatures de Déu. Tot ésser humà quedava condemnat davant la pretesa perfecció legal de la llei. Però els escribes i fariseus feia temps que havien segrestat l'esperit de la llei de Moisès i declaraven solemnement qui era digne davant Déu i qui no. I aquella dona clarament no ho era. L'havien sorprès cometent adulteri. La van atrapar en aquell instant, però no volien saber més del seu desig de plenitud o d'altres raons. Ara, utilitzant-la com a objecte llancívol, situen Jesús davant la cruïlla de convertir-se en còmplice del càstig de lapidació o bé dissentir del déu de la llei escrita sobre cors de pedra.

Ell, però, coneix i actua en l'esperit de la llei de Moisès que no és altra que l'Esperit de Déu. Per ell es possible entendre que aquella dona mereix una nova oportunitat, i no el càstig d'interrompre brutalment la seva vida. Qui pot atribuir-se aquest dret?. Déu creu en ella, igual que Déu segueix creient en nosaltres. En efecte, ell creu de debò en les possibilitats de l'ésser humà. Ell creu en nosaltres, en el nostre desig de vida i en les nostres forces per donar el següent pas vers la vida plena. *Ves i no pequis més*, li dirà a la dona. Perquè l'alternativa és una condemna que acabaria liquidant als mateixos acusadors. Amb la resposta de Jesús ells se n'adonen, començant pels mes ancians -per allò de que els anys finalment donen saviesa-. La perfecció de la llei escrita sobre la pedra exclou l'amor, i Déu el que vol no són sacrificis sinó amor.

Poc importa quines lletres escrivia Jesús tot ajupit. El seu dit, el dit del Déu de la vida, marca la terra com qui obra enmig del mar un camí, o com fa passar rius que alegren el desert. Aquest gest diu un cop més que Déu és a favor de tot ésser humà que mira d'obrir-se pas enmig de la història. Una història feta d'intents, d'encerts, de marrades, del desig últim de plenitud. Es que potser aquella dona no cercava també això, ni que fos maldestrament?

Quan el salmista se n'adona que Déu és a favor dels homes i dones, la boca se li omple d'alegria, de crits i de rialles. Nosaltres també avui demanem conèixer que la salvació no neix de mi o d'uns altres, sinó de Jesucrist. Perquè sovint som nosaltres mateixos els que ens condemnem i ens considerem indignes de la fe de Déu en mi, en nosaltres. La sorpresa és gran. Sembràvem amb llàgrimes als ulls i tornem cantant d'alegria duent les garbes. Vam arriscar la vida, la vam perdre, però la recompensa depassa en escreix els nostres esforços.

Conèixer Jesucrist és l'avantatge més gran, fora de mida, incomparable a tots els beneficis imaginables. Conèixer qui creu en mi i em fa viure, és incomparablement millor que tota la resta. El seu Esperit en mi o millor, jo en Ell, és el que desitjava Sant Pau. La proclamació de les lectures d'avui ens conviden també a tenir aquell desig, un desig que trobarà el seu premi en la Pasqua, vers on ens movem. Car, si algú creia que a la Pasqua sols celebrem la mort i la resurrecció de Crist, no ho ha entès del tot. Es la nostra resurrecció la que vol ser celebrada Diumenge de Pasqua: la vida nova en Crist.

ETIQUETES
LLEI ESPERIT SALVACIÓ CONDEMNA